

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2153/04
16.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Марјановић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником суда, Миланком Алкалај, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА, против решења Министарства финансија - Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац бр: 12-047-1-00104/2004-3 од 7.5.2004. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 16.11.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија и економије - Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац, Филијале Аранђеловац бр: 47-00134/2003-003-010 од 11.2.2004. године. Овим решењем ставом првим диспозитива, наложено је тужиљи као пореском обвезнику, да ради отклањања утврђених незаконитости и неправилности у поступку теренске контроле обрачуна и уплате пореза на промет, пореза и доприноса по одбитку и пореза на финансијске трансакције за период пословања од 1.1.2003.године до 15.12.2003. године предузме радње означене по тачкама од 1. до 5. диспозитива у року од 10 дана од дана пријема решења, уз констатацију да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби којом је покренула управни спор тужиља оспорава законитост оспореног решења због битне повреде поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права указујући, као и у жалби, да је у контролисаном периоду обављала услуге превоза путника у градском саобраћају, у складу са одредбама чл. 31. Закона о превозу о друмском саобраћају ("Службени гласник РС", бр. 46/95...66/01), а која се услуга у смислу одредба чл. 4. ст. 1. тач. 4. Закона о комуналним делатностима, сматра пружањем комуналне услуге, због чега нема законског основа за обрачун пореза на промет услуга, јер су комуналне услуге ослобођене плаћања пореза на промет у 2003. години, у смислу одредба чл. 3. ст. 1. тач. 4. Закона о изменама и допунама Закона о порезу на промет. Предложила је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

По разматрању списка предмета ове управне ствари, оцене навода тужбе и одговора на тужбу туженог органа, Врховни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да је првостепени орган извршеном теренском контролом код тужиље утврдио неправилности у погледу обрачуна и плаћања пореза на промет, пореза и доприноса по одбитку и пореза на финансијске трансакције за период пословања од 1.1.2003. године до 15.12.2003. године, а које неправилности су констатоване записником бр: 47-00134/2003-003-001 од 29.12.2003. године и допунским записником бр. 47-00134/2003-003-002 од 10.2.2004. године, којима је утврђено да на остварену накнаду по основу извршеног фактурисања на име извршених услуга превоза радника и спортиста није обрачунат и уплаћен порез на промет услуга по основу извршених услуга у контролисаном периоду и да неплаћени порез на промет услуга укупно износи 1.084.880,00 динара, као и да је извршен и одговарајући обрачун пореза на промет услуга у износу од 8.400,00 код извршених услуга превоза, које порески обвезник није фактурисао, нити је ову пословну промену евидентирао у пословној евиденцији. Стога је тужиљи првостепеним решењем наложена: уплата необрачунатог пореза на промет услуга у укупном износу од 1.093.280,00 динара и припадајућом каматом у износу од 35.445,23 динара и уплата необрачунатог пореза и доприноса на исплаћене зараде у 2003. години и на уплатне рачуне, ближе одређене у тачки 2. диспозитива, да изврши уплату необрачунатих доприноса за месец октобар 2003. године у износима и на уплатне рачуне ближе одређене у тачки 3. диспозитива, да обрачуна и уплати затезну камату за обрачунске периоде, ближе одређене у тачки 4. диспозитива, и да у својим пословним књигама спроведе одговарајућа књижења по налозима из тачке 1. до 4. диспозитива.

Код оваквог чињеничног стања ствари, правилно је поступио тужени орган, када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиље изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку

Одбио, као неосновану, жалбу тужилце изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа, без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право, када је тужилци утврђена обавеза као у диспозитиву првостепеног решења. Ово са разлога, што је првостепени орган приликом контроле обрачуна и плаћања пореза на промет услуга у 2003. години, увидом у књиговодствену евиденцију и пословну документацију на несумњив начин утврдио неслагање и нетачност у исказаним подацима о извршеним услугама и необрачунатом порезу на промет услуга. Наиме, првостепени орган је правилно утврдио да услуге које је тужилца извршила у наведеном периоду не представљају комуналне услуге из чл. 3. ст. 1. тач. 4. Закона о изменама и допунама Закона о порезу на промет ("Службени гласник РС", бр. 73/2001) како то сматра тужилца, јер тужилца није вршила услуге јавног превоза путника у смислу одредаба Закона о превозу у друмском саобраћају ("Службени гласник РС", бр. 46/95 и 66/01), већ услуге превоза само одређених путника појединих предузећа и организација, искључиво на основу појединачно закључених уговора са таквим предузећима, па је тужилци правилном применом чл. 12. ст. 3. тач. 5. Закона о порезу на промет, утврђен порез на промет услуга и ожалбеним решењем наложена уплата пореске обавезе.

Стога су наводи тужбе неосновани и без утицаја на другачије решавање ове управне ствари, јер услуге које је тужилца извршила немају карактер јавног превоза путника, а тиме ни карактер комуналних услуга, у смислу одредаба чл. 2. тач. 1. и 2. наведеног Закона о превозу у друмском саобраћају, којима је прописано да се услугама превоза путника у градском и приградском саобраћају сматрају услуге које се врше у јавном превозу, који је под једнаким условима доступан свим корисницима превозних услуга и обавља се на основу уговора о превозу на одређеној линији по реду вожње.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилце, на основу одредбе чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр.46/96) одбио тужбу као неосновану.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 16. 11.2005. године У. 2153/04

Председник већа-судија,

Љубодраг Пљакић, с.р.

Записничар,

Миланка Алкалај, с.р.

За тачност отправка

сд